

Рідній Україні

Держава Україна! Як гордо, мелодійно
Звучать оці окрилені слова.

А скільки сліз пролито, людей хороших вбито
За воленьку, що нині ожива.

Ти стільки мук терпіла, мовчала, бо не сміла,
Бо вражою рукою затуплені вуста,
Тихесенько страждала і долю проклинала,
І на плечах знеможено несла свого хреста.

Ти йшла по пезу бритви... Та вчулися молитви,
Господь тебе помилував і спас,
Тепер ти вільна, чуєш? Чому ж іще сумуєш,
Заплаканим обличчям ти дивишся на нас?

Нелегкими шляхами прийшла до волі з нами,
А ми, невдячні діти, не дякуєм тобі,
Занапали волю, занапали долю,
Лиш товсті, мов ковбаси, кишені б'єм собі.

Хіба ж цього хотіла, коли в вогні горіла,
Зривалась на снарядах твоя свята земля?
Хіба ж цього бажала, як у ярмі страждала,
Коли народ твій, нене, орав чужі поля?

Ні, не про це ж бо мрія, коли в росі блистіла
Зелена і шовкова, мов килимок, трава.
Ти мріяла окрилено, жадано і сподівано,
Що між людьми-українцями любов буде жива.

Та вір, моя пташино, кохана Україно!
Ми, твої кращі діти, спасем твоє ім'я,
Ми відшліфуєм знову твою чудову мову,
Бо ми — твоя надія, бо ми — твоя сім'я!

Світлана СТАФІЙЧУК.
с. Тучин.